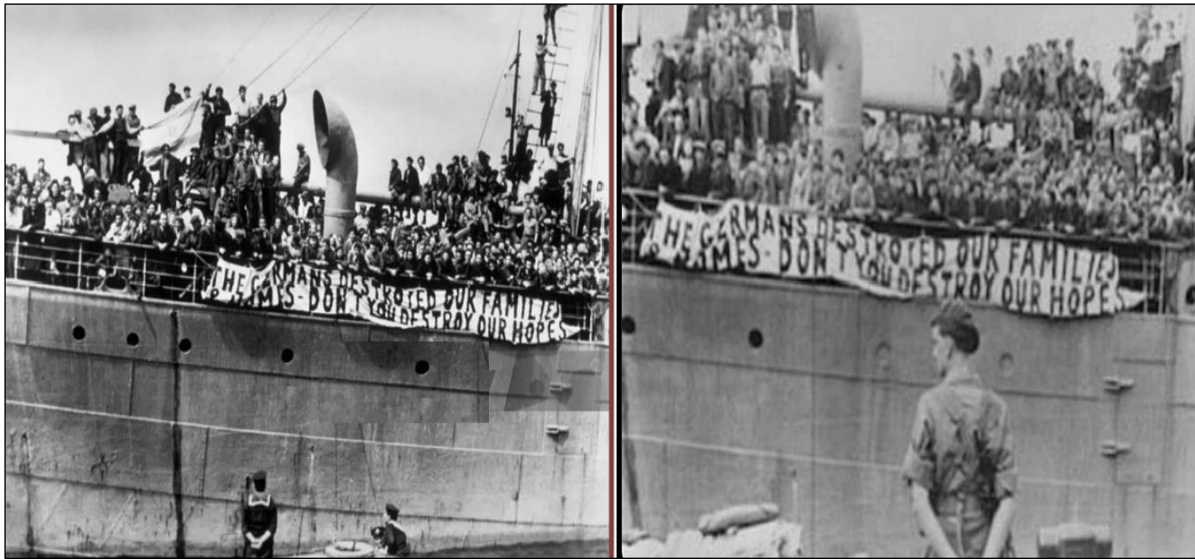

امید ما را نابود نکنید! می‌خواهیم امید را از شما بگیریم.

یکی از تصاویر بالا اندکی پیش از سوی رفیقی به دستم رسید و من را در بهت فرو برد. و سپس دیگری را پس از جستجوی کوتاه یافتم. "فروغ فرخزاد" در سروده زیبایش "ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد" به من آموخته بود که "تنها صداست که می‌ماند" و حال این تصاویر به من می‌گوید "تصاویر نیز باقی‌ماندنی هستند!" و چه زیبا که اینگونه است.

بیش از ۷۷ سال از تاریخ گرفته شدن این تصاویر گذشته است. تصاویر در روز پنجشنبه ۲۴ آوریل سال ۱۹۴۷ میلادی برابر با ۳ اردیبهشت‌ماه ۱۳۲۶ شمسی از بندر حیفا در شمال فلسطین گرفته شده‌اند. در تصویر کشتی "تودور هرترل"، یکی از کشتیهای پناهندگی سازمان "هاگانا"، را می‌بینیم که به بندر نزدیک شده و خواهان جای گرفتن در اسکله است. مسافران کشتی که بالغ بر ۲۶۰۰ نفر می‌شوند، یهودیانی خسته و سرگردان هستند که احساس درماندگی می‌کنند. نزدیک به دو سال است که جنگ خانمان‌برانداز جهانی دوم با تمامی عواقب وحشتناک آن در اروپا به پایان رسیده اما این انسانهای بی‌خانمان احساس درماندگی می‌کنند. این تنها یهودیان نبودند که به بلای وحشیگری نازیستی که بخشی گریزناپذیر از جهان‌بینی آنان بود گرفتار شده بودند: اگر درصدی حساب کنیم درصد بالاتری از "روما"ها (یا به واژه معمولتر کولی‌ها) به اردوگاههای کار و مرگ نازیستها فرستاده شده و از آنها جان سالم به در نبردند و اگر تعدادی حساب کنیم تعداد بسیار بیشتری "روس" جان خود را در اثر قهر ضدانسانی نازیستها از دست دادند اما متأسفانه نگاهی به تاریخ به ما نشان می‌دهد که اعمال قهر ضدانسانی به شکل سیستماتیک در بیش از ۱۶۰۰ سال در اروپا علیه یهودیان رواج داشته و به اشکال گوناگون در مقابل آنان به کار رفته است.

برگردیم به ۷۷ سال پیش: کشتی خواهان لنگر انداختن است. مسافران کشتی نوشته‌ای را که روی پارچه بلند سفیدی به نگارش درآمده در دست گرفته و به آنان که در بندر بوده و ایمن هستند نشان می‌دهند. روی آن به انگلیسی نوشته شده است: "آلمانی‌ها خانواده‌ها و خانه‌های ما را ویران کردند - امیدهای ما را نابود نکنید". از روی نام کشتی می‌توان حدس زد که بسیاری از مسافران این کشتی صهیونیستهایی هستند که ویران شدن زندگی خود در اروپا به وسیله نازیستها، هم‌پیمانان آنان و دیگر اروپائینی که نازیست نبوده اما نسبت به یهودیان کینه‌ای سنتی داشته‌اند را دیده و اکنون در پی یافتن پناهگاهی برای ادامه زندگی هستند.

در آن زمان بسیاری از اروپائیان دارای "عذاب وجدان" بودند، می‌دانستند که در "اروپای آنان" چه بر سر بسیاری از انسانهای بیگناه آمده است اما به هیچ عنوان نمی‌خواستند مسئولیت‌پذیر باشند و شاید درست از این جهت بود که بسیاری از کشورهای اروپایی و به ویژه فرانسه آنها را نپذیرفته و به آنها پناه نداده بودند و اکنون آنان راهی آخرین "امید" خود شده بودند و از ساکنان فلسطین می‌خواستند که

"امید" آنان را از آنان نگیرند. مسافران کشتی به ساحلی در قبرس و به یک اردوگاه پناهندگی در نزدیکی این ساحل فرستاده شده و پس از چندی به فلسطین کوچ کردند.

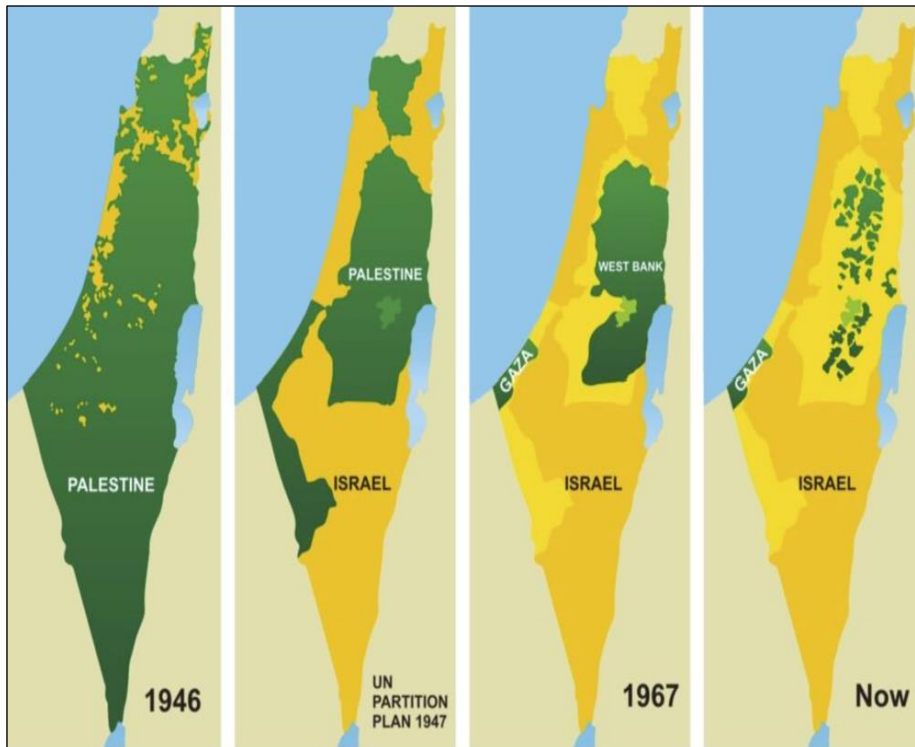
همانطور که در بالا آورده شد این کشتی در تحت اختیار سازمان "هاگانا" بود، سازمانی صهیونیستی و شبه نظامی که در سال ۱۹۲۰ در فلسطینی که در آن زمان (پس از پایان جنگ جهانی اول) تشکیل شده بود و در خلال این سالها با به کار بردن شیوه‌های گوناگون علیه اعراب فلسطینی و حکومت دست‌نشانده بریتانیا در فلسطین مبارزه می‌کرد. جالب است بدانید که با اعلام استقلال کشور اسرائیل در سال ۱۹۴۸ میلادی و برپایی نیروهای دفاعی اسرائیل، سازمان "هاگانا" با دیگر گروه‌های شبه‌نظامی صهیونیستی موجود در آن زمان ادغام و به صورت نیروی نظامی دولت اسرائیل تجدید ساختار شد.

۷۷ سال از نزدیک شدن این کشتی و مسافرانش به یکی از سواحل فلسطین گذشته است. به مسافران این کشتی در فلسطین پناه داده شد اما چیزی که فلسطینی‌ها در آن زمان نمی‌دانستند و بسیاری حتی امروز به آن فکر نمی‌کنند آن است که این مسافران درست همانند نازیستها هدفی داشتند بدون آنکه برای خود آنان مقدس بود؛ هدفی که دیگران نگاهی جدی به آن نمی‌کردند. هدف جای گرفتن در موطنی بود که آنان با قرار گرفتن در آن می‌توانستند به همگان نشان دهند که راهنمایی برای زندگانی دیگران هستند. نازیستها خود را مدافع نژادی برتر می‌دانستند، نژادی که با پاک‌سازی جهان از عناصر نامطلوب و با در اختیار گرفتن رهبری "سرزمین سوم" (پس از امپراطوری روم و امپراطوری آلمان در خلال سالهای ۱۸۷۱ و ۱۹۱۸) می‌تواند سرمشقی برای چگونه‌زیستن برای همگان باشد و صهیونیستها که می‌خواستند همین کار را با قرار گرفتن در "سرزمین موعود" یا "ارض موعود" سرزمینی که از جانب "یهووا" (یاهوه) وعده آن به آنها داده شده است، به انجام رسانند.

۷۷ سال از نزدیک شدن این کشتی و مسافرانش به یکی از سواحل فلسطین گذشته است. الان سالهاست که مسافران مزبور به دنبال شکل دادن به اسرائیل حق مهمان نوازی را در تمام این سالها به روش خود به جا آورده اند! ما امروز شاهد نسل کشی در غزه هستیم که نظیر آن را در تاریخ بشری کمتر دیده‌ایم. بیش از دو و نیم میلیون فلسطینی در محوطه‌ای بسیار کوچک به مساحت ۳۶۰ کیلومتر مربع در اشغال کامل و بیرحمانه نیروهای تجاوزگر اسرائیل که از جانب ایالات متحده آمریکا و یاران آن حمایت می‌شود قرار گرفته اند. برای بهتر درک کردن اندازه غزه بهتر است به یاد آورید که مساحت تهران دو برابر مساحت غزه است! امروز ۲۸۰ روز از حمله این بار اشغالگران اسرائیلی می‌گذرد و به موجب گزارش سازمان ملل تا ۱۴ ماه مه (کمی بیش از دو ماه پیش) حداقل ۲۵۰۰۰ فلسطینی در این نبرد نابرابر کشته شده اند که از این تعداد حداقل ۱۴۰۰۰ تن کودک بودند. تازه می‌دانیم که از ماه مه تا کنون نیز نسل کشی فلسطینی‌ها در غزه ادامه داشته است.

آری ۷۷ سال از نزدیک شدن این کشتی و مسافرانش به یکی از سواحل فلسطین گذشته است. در آن زمان تنها فلسطین بود که بدون دانستن آنچه در شرف اتفاق بود به آنها مکانی برای زندگی داده و با دلی باز از آنها استقبال کرد. اما صهیونیستها و امپریالیستها اهداف دیگری را دنبال می‌کردند. گام به گام و پس از درگیری‌ها و جنگهایی چندگانه ثمره "عذاب وجدان" اروپا و خواسته‌های ایالات متحده آمریکا رشد جغرافیایی کرده و به وسعت کنونی رسید. نقشه‌ای که در سال ۱۹۴۸ از جانب سازمان ملل ارائه شده بود تغییری اساسی کرد و به شکل کنونی درآمد. آن‌روی دیگر سکه آن است که سرزمین فلسطینی‌ها هرچه کوچکتر از گذشته شده و به شکلی غیرقابل شناخت نسبت به گذشته درآمد.

اسرائیل کنونی نه تنها شامل بخشهایی است که توسط اسرائیل اشغال شده که دربرگیرنده "ساحل غربی رود اردن" است که هر روز با توجه به فعالیت‌های اشغالگران کوچکتر و کوچکتر می‌شود و نوار غزه

که در مسیر اضمحلال قرار دارد و بدون شک خواسته اسرائیل آن است که آنرا به اردوگاهی از توده‌های سرخورده و ناامید مبدل سازد.

آری ۷۷ سال از آن سال گذشته است اما اشغالگران صهیونیست و نه صرفاً یهودی چه می‌خواهند؟ اشتباه نکنید: صهیونیسم جریانی سیاسی در درون یهودیت است و تمامی آن نیست؛ درست به همانگونه که جهان‌بینی

جمهوری اسلامی جریانی سیاسی درون اسلام است و تمامی آن نیست. درست به همانگونه که مسلمانان بسیاری مخالف جمهوری جنایتکار اسلامی و در نبرد با آن هستند، یهودیان بسیاری مخالف حاکمیت کودک‌کش صهیونیستی اسرائیل و در نبرد با آن می‌باشند.

اما خواسته صهیونیستها چیست؟ آیا آنان به شکلی از تصرف سرزمینهای "نوار غزه" و "ساحل غربی رود اردن" صرفنظر می‌کنند؟ پاسخ این پرسش با توجه به جهان‌بینی صهیونیستها بدون شک منفی می‌باشد. به همانگونه که در بالا گفته شد صهیونیستها "اسرائیل" را سرزمینی می‌دانند که از جانب پروردگار آنان یاهوه (یهووا) به آنان واگذار شده است. دامنه این سرزمین به کجا می‌رسد. برای یافتن پاسخ باید به مندرجات باب سی و چهارم کتاب "اعداد" در تورات، مراجعه کرد. جایی که درباره این "هدیه" سخاوتمندانه "پروردگار" و مرزهای آن صحبت شده است:

<https://www.bible.com/fa/bible/1619/NUM.34.PCB>

با مطالعه این متن به خوبی می‌بینیم که "سرزمین موعود" گذشته از اسرائیل کنونی، "نوار غزه" و "ساحل غربی رود اردن" شامل لبنان، بخش بزرگی از سوریه، اردن و مصر تا مرزی که به وسیله رودخانه نیل مشخص شده است می‌باشد.

آری هدف صهیونیستها رسیدن به "ارض موعود" و یا به عبارت دیگری "اسرائیل بزرگ" است و تمامی تلاشهای نظامی (از جمله کشتار غزه)، روانی (از جمله "حیوانات انسان‌گونه" خواندن فلسطینی‌ها)، دیپلماتیک (که بدون پشتیبانی ایالات متحده آمریکا ناممکن است)، اقتصادی (که با پشتیبانی بخشی از یهودیان ساکن در ایالات متحده آمریکا پیش می‌رود) و تکنیکی اسرائیل صهیونیستی در این مسیر حرکت می‌کند. اما فراموش نکنیم که در این میان نباید و نمی‌توانیم دیالکتیک مبارزه را از یاد ببریم. نظام اجتماعی اشغالگر صهیونیستی اسرائیل امروز در کار نسل‌کشی است اما با قتل هر فرد، افراد دیگری به مبارزه کشیده می‌شوند. صهیونیستها ادعا می‌کنند که دلیل کشتار غزه تلاش اسرائیل برای از میان بردن جریان تروریستی "حماس" است اما "فراموش می‌کنند" بگویند حماس ساخته و پرداخته خود آنان است و کشتار نازیستی کنونی در غزه حاصل درازمدت دیگری جر پر و بل گستردن امثال "حماس" و یا جریانی مانند آن ندارد.

۷۷ سال از زمان گرفتن تصاویر بالا گذشته است. امروز بخش بزرگی از مسافران کشتی در بالاترین مقامهای اداره نظام صهیونیستی اشغالگر اسرائیل جای دارند و برای آنان فلسطینی‌ها آنانی نیستند که به آنها جای دادند؛ آنها مهره‌هایی در بازی بیرحمانه‌ای هستند که آنان به مثابه یکی از سگهای زنجیری امپریالیسم در جریان دارند و برای آنان بمب‌های بی‌شمار و راکت‌های فراوان و نسل‌کشی فیسطینیان تنها ابزاری هستند برای انجام وظیفه و رسیدن به هدف.
نادر ثانی

چهارشنبه ۲۷ تیرماه ۱۴۰۳ برابر با ۱۷ جولای ۲۰۲۴